

ЛЪТОВНИЦИТЪ СЕ ВРЪЩАТЪ

Неочаквано, преди обѣдъ, отъ улицата предъ училището се чу силенъ шумъ и изсвирване, придружено съ грохотъ. Спрѣхъ се два отобуса. Чуха се детски гласове.

Врабчето, задрѣмало на училищния покривъ, се стресна, издигна главичката си, която бѣше скрило подъ крилцето, отвори едно око и се озърна.

— Какво е това? Какво означава тоя шумъ?

Ластовичката, съ бѣлата огърлица на шия, лежала да си почива въ гнѣздото подъ стрѣхата, се показа и тя. Като разбра какво се бѣше случило, излѣзе вънъ и отвърна наставнически:

— Не виждашъ ли? Връщатъ се! Идатъ си нашитѣ лѣтовници. Я да отидемъ де ги посрещнемъ!

Тѣ подхвъркнаха и кацнаха на липата, която бѣше тъкмо до пѣтната порта на училищния дворъ и оттамъ взеха да наблюдаватъ. Къмъ тѣхъ се присѣединиха и другитѣ врабчета и ластовици — останалитѣ жители на запустѣлото училище презъ лѣтната ваканция.

— Гледайте! Гледайте! Колко сж почернѣли!

Предъ портата на училището се появи и Дѣдо Дудулъ, училищниятъ разсиленъ, който чу свиркитѣ на отобуситѣ разбра какво е и побърза да излѣзе да посрѣща.

— Идатъ си! — рече на себе си той.

Застана правъ, прибра краката си, както заставатъ войницитѣ, издигна дѣсна ржка, опрѣ я о фуражката си, и отдаде честъ на учителитѣ и учителкитѣ, които придружаваха децата.

— Добре дошли! Добре дошли!

— О-о-о! Дѣдо Дудулъ! Дѣдо Дудулъ! — викаха децата.

— Полека сега! Ще слѣзнете по редъ! — рече учителтъ-водачъ.

Пръвъ скочи отъ отобуса Гого. Бързъ и палавъ той нѣмаше търпение да чака.

— Вижте го! Вижте го! Почернѣлъ като абисинче! — рече врабчето.

Следъ него слѣзе Кунка.

— Хе-хе-хе-хе-хе! — извика ластовичката, като я видѣ, — тя е сжщинско циганче!